

Slags Eiendomme skulle tageses. Det ærede Medlem mente, at man passende kunde bygge Burderingen paa disse Eiendommers nuværende Salgsværdi, eller deres Salgsværdi i det Dieblit, Taxationen foregaar, deres Værdi i Handel og Wandel. Men hvad er det, der bestemmer en Fabriks almindelige Værdi i Handel og Wandel? Det er det, hvorledes det gaar, hvormange Kunder Fabriken har, hvor stor en Afsetning der er paa det, den fabrikkerer, det er det, der i en væsentlig Grad betinger, hvilken Værdi den har; men det er en noget ubestemmelig Værdi at bygge en Pantefikkerhed paa. Det ærede Medlem vil indbrømme mig, at man ikke godt paa en saa ubestemmelig Værdi som en FabriksDrift i en Eiendom, der jo er afhængig af saa mange Konjunkturer, kan bygge en saa reel Sikkerhed som en Pantefikkerhed, og det en Pantefikkerhed i fast Eiendom; vi maa jo nemlig hufte paa, at det bliver en Pantefikkerhed i fast Eiendom. Saa forstod jeg meget bedre den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Meergaard). Han gif ud fra, at Regler kunde der ikke gives, hele Garantien, maatte ligge i Burderingsmændenes Skjøn, og vi maatte haabe, at de Burderingsmænd, som valgtes blandt Foreningens Medlemmer, vilde skjønne saa udmærket, at der kom, noget Rigtigt ud af det. Jeg har ogsaa tænkt mig, at vi maatte ende med det tilsidst, at der slet ikke blev nogen Regel, men at det hele ahang af et personligt Skjøn af de udsendte Tageringsmænd. Men det egner sig heller ikke sunderligt som Grundlag for en Pantefikkerhed, hvor indtil Halvparten af Værdien kunde opnaas som Laan. Jeg tror, at vi alligevel komme til at søge, om vi ikke kunne faae betryggende Regler ind i Lovforslaget, og kunne vi ikke faae mere betryggende end dem, der ere anviste i Dag, vilde jeg anse det for en betænkelig Sag at sanktionere Loven. Jeg haaber imidlertid, at et Udvalg, naar det faaer grundet over Sagen, vil kunne komme med saadanne nærmere bestemte Regler, der kunne forebygge, at Taxationerne i denne Forening skulde blive altfor meningsløse. Vel skal jeg indbrømme, at Taxationerne efter Lov af 19de Marts 1869 slet ikke ere saa gode, som de burde være, og jeg udtalte før, at det var en Lov, vi burde have frem til Revision her i Thinget; men jeg tør nok paaftaa, at de Burderinger, der foretages efter den, blive solidere end de, der skulle foretages enten efter en Fabriks Salgsværdi for Dieblittet eller efter Burderingsmændenes bedste Skjøn over, hvad den er værd.

Jeg vil dernæst rette en Misforstaaelse, som ærede Medlemmer have gjort sig skyl-

dige i, at jeg skulde have sagt om hele vor Industri, at den var flasket op paa de øvrige Statsborgeres Betøftning. Nei selvfølgelig ikke hele Industrien. Vi have naturlige Industrier her i Landet, som jeg ikke er i Tvivl om, kunne gaa godt i Fremtiden, nemlig dem, der give sig af med at forædle Landets egne Produkter. Men hvad er det for en hel Del Industrier, vi have her i Landet, hvor en Mand, der har en Del Penge, kjøber Mursten og bygger en Bygning og saa kjøber Maskiner i Amerika og Kullene i England, Jernet i Sverig eller Bomulden i Amerika og saa sætter sig hen og fabrikkerer eller forædler disse udenlandske Produkter — en Forretning, som selvfølgelig ikke kunde gaa, hvis vi ikke aarlig maatte betale Skat til disse Mænd. Det er en saa uaturlig Fabrikvirksomhed i et Land som Danmark, som vel kan tænkes, det var den, jeg sigtede til, og det var disse Eiendomme, som jeg mente kunde blive meget farlige for den Kreditforening, her forhandles. Forøvrigt tror jeg ikke, at denne Kreditforening faaer saa mange forskjellige Slags Eiendomme ind under sig, som de Herrer have troet, og som ogsaa den ærede Minister mente. Den ærede Minister mente, at Hoteller og Pakhuse vilde kunne salde ind under Begrebet industrielle Eiendomme. Det maa da ikke være Kjøbmands-Pakhuse, som den ærede Minister mente, og hvad Hoteller angaar, kan man jo nok sige, at Ordet „industriel“ er et meget vidt Begreb, man kan faae Alt ind under; men jeg er sikker paa, at Hotellerne ikke ville ind derunder; thi Hotellerne kunne jo komme ind i de Kreditforeninger, vi have og faae ganske antagelige Laan, fordi Hoteller jo særlig egne sig til Beboelse. Det er Eiendomme, som ere færdige til Beboelse, og hvorpaa der kun behøver at gjøres en lille Smule Forandring, for at adskillige Familier kunne flytte ind. Nei, Hoteller og den Slags Eiendomme, det kan den ærede Minister stole paa, gaa ikke ind i en saadan Kreditforening som den, her er foreslaet.

Scharling: Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgfreds (S. Hage) sagde, at Landbruget frembød den største Garanti, den største Sikkerhed for Krediten, og at Industrien var væsentlig ringere, at Handelen var den mest risikable, mest usikre Virksomhed, og at en Kreditforening, støttet paa Handelsvirksomhed, vilde være aldeles umulig. (Hage: Ikke Personerne!) Nei, ikke Personerne, men Virksomheden selvfølgelig. Jeg skal kun overfor denne Bemærkning gjøre opmærksom paa det dog ret slaaende Faktum, at Handelen netop er den